

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ג: ב] (ב) [מוספתא פ"ב הי"ג, א] גיטין סד. טויונין לא: [זמר י"ב, ד] לקמן ק"ב. שבת ז' (פסחי קיד) [טויונין לו, ב] ז"מ כד: [מוספתא פ"ב הי"ג, א] (קדושין מ"א: א) [במדבר י"ח, ח] כ"א ט"פ: ה"א, ט) [ועיין חו"ס לקמן פ"ו: בסוף ד"ר סמוך, י] ו"ע"ע מוס' כמרות כ. ד"ה ולי בעית אימאן.

גליון הש"ס

רש"י ד"ה פסח וכו' אלא ודאי הל"מ"י עיין לקמן ד' ק נ"ד כ"ג כ"ג ד"ה מתי וע"ע:

הגהות הב"ח

(א) נמי א"ר אינש פ"ל ומינא דלמנא נמחא: (ב) רש"י ד"ה פסח וכו' ממיני הוא דממיתין:

מוסף רש"י

לכי תיכול עולה כורא דמלחא. כנדיחותא אהדי ליה, כשמתדוד לי כור של מלח אומר לך עטמה של דבר שבת ד'. וכע"ז ערובין לו. וקדושין ק"ב. וישנה אחרונה לכתובת עלה כור של מלח לא חותל להשומט לו לוי (שבת ש"ח, ש"ב) ש"ב. שמוצאן באשפה. ש"ח. נעלה להשליכה כחשפה (ב"מ כ"ד).

שיטה מקובצת

אן לימא רוב מצויין אצל שיטה. ג"כ מי חו"ס בכורות דף כ ע"ב: ה"א הלכה למשה מסיני הוא א"א: ה"א דאיתמי"ל אדאיפאק ריאה: [ז] מומחין הן שאם לא היה וכו', ג"כ בקצת ס"י כתיב (רוב מצויין) כלומר רוב השוחטים מומחים הם שאם לא היה מומחה לא היה שוחט: [ח] והלך בעל הבית (עוד) ג"כ בכל הספרי די נמצא והלך אח"כ בעל הבית ומצאו שחוט ולא ידע מי שחטו אם שלוחו ולא אחר: שחטו חד סימן קמיה שפיר והלך לו הוראה וגמר זה שחישתו והלך וכו': [ז] חזקה שליח וכו'. ג"כ בקצת ס"י עושה שליחותו כל השלוחין מוחזקין בכך ולאחר שנתרצו בשליחותן דאי עושה שליחות: [ז] ומאי נראין דברי פלוני ולא כדברי פלוני והלא שניהם שוין זה: אלא פשיטא. כחשפה קמיה היינו חשפה שצבית דפליגי זה ואשמעינן דכרבי יהודה כפירא ליה: הא אמרנא נכוני ענמא שרי. ומאי נראין דברי רבי חנינא דמשמע אכל דברי ר' יהודה אין נראין: ר' יהודה נמי שרי זה: אלא פשיטא. מאי צית בחשפה שצבית וזה פליגי ואשמעינן רבי דכרבי חנינא כפירא ליה: קשיא דכרבי ארזי. דכרבי נראו לו דברי רבי יהודה לאסר בחשפה שצבית וזכרנו כחשפה שצבית א"ס כן קשיא דכרבי: הכי

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

יב.

עין משפט
נר מצוה

א [עושה ע"ד סימן א עקיף ג:]
ב ב ג מ"י פ"ד
מלכות שמיטה
הלכה א סג עין סג
טושי"ע י"ד ק"ד א ספק
א ופס"ד 7
פג ד ה טושי"ע עס ספק
ג:
פד ו ז מ"י פ"ד מלכות
תומות הלכה ו
[טושי"ע י"ד סימן טל
ספק ל:]
פה ח מ"י עס הלכה ג:
פו ט י ב מ"י פ"ד
מלכות שמיטה הלכ'
ח ועיין כ"מ שהאר"ן
קמ"ע עין סג טושי"ע י"ד
ק"א ספק 7:

רבינו גרשום

(אלא הדר) [ידילמאן] היבא דאפשר למבדקה אפשר (והיבא ללא אפשר לא אפשר] ולא אמרין במקום נקב קא שחית: וכו' [בשחיטה] היבא דאפשר וכו' הכא נמי דאפשר לא אפשר ולעולם לא אולין בה רובא היבא דכיליין [למבדקה] למבדקה: [אמר ליה חזקתו שחוט כלומר דאמרין שלוחו שחט ויראל אחר מומחה שחט וירוב מצויין אצל שיטה מומחין הן הכא נמי [בשחיטה] (בראה אחד שחטו נימא) דרוב מצויין אצל שיטה מומחין הן ולמה ליה לראות מחתה ועד סוף: לעולם [ידידע ולא גמיר וכגון וכו'] שחט שחט ושמא דרס ומשום הכי צריך לראות מחתה ועד סוף: אמר רוב חזקתו תרומת כלומר אי"פ שמצא תרומת צריך לתרום פעם אחרת כדכתיב לפרוש לקמן לעולם אין חזקה שליח וכו' אבל שחיטה אי נמי איניש וכו' אבל בתרומה [קאמר] [ידילמאן] איניש אחרניא שמע ב' והתורם שלא מדעת וכו'. דכתיב והתורם אתם. ר' יהודה [ס"ל] אסור [דלא אמרין] מעיקרא מלג מלג מלג שחטו בשוק דאיכא למימר צעליה שחטו והדר אמר דלפ"י אמר לשלוחו ומלגו השליח שהיא שחטה דהשתא של צרשות נשמטה אפ"ה חזקתו שחטה: **הב"י** גרסינן ע"ש אין חזקה שליח ב"ו. מפורש צ"ל בכל מערבין [ע"זוין ב:]: **אין שאבדו לו גריו.** ה"ה נגזרו דמשום דחשיד אגנבה לא חשיד אגנבה וזתוספתא קמיה צהדיא נגנבה לו מרגולת ומלגה כו': **ב"י** פליגי באשפה שבבית. הוא הדין דפליגי בשוק בלא חשפה כדמוכח באלו מילואות [ב"מ דף כד: ע] גבי ר' חנינא שמלג גדי שחוט בין טרפילי לציפורי: מלך

ונפקא מינה ליהי שראינוה שהיה לה חלב קודם לידה דהיה לא מפטרין מנטעם חלב ואפשר דלף רש"י צ"ל דחלב פוטור והשתא אתי שפיר דלשחטן רש"י צ"ל דלא חייש למיעוטא דריש כל הללמיס (ע"ז דף מ:) דלא גזר שאר מקומות אטו אותו מקום כדגור ר"מ התם ורבי יוחנן נמי אכל לעיל (דף ה:) משחטית כותי ולא גזר בכו כדגור ר"מ ובעשרה יוחסין (קדושין דף פ.) גבי שני דברים שאין צהן דעת לישאל ועשאן הכתוב כו' משמע נמי דרבי יוחנן כרבינן דר"מ ס"ל והא דל"ר יוחנן בסוף אין מעמידין (ע"ז דף נט:) למעוטי מוריס וצביות צית ארזייק וסתמא כר"מ התם היו סתם ואח"כ מחלוקת דריש כל הללמיס (סס מ:) והא דלמ"ר רש"י כל ששה שלשים יוס צבדס אינו נפל כל לא ששה פרי ספק היו יחילו נפל מן הגג או אכלו אפי' דבר ר' אליעזר דמילה (שבת דף קלה:) וקיימא לן התם כותמיה אע"ג דרובין אינו נפלים וכן מוך שמנה ימים צבמה אסרינן התם ולא אולין צתר רובא התם משום דלא יצא להקל צערו והצרכיה חליצה צמת מוך שלשים ולא רלו לסמוך על הרוב ולהתירה לשוק בלא חליצה שלא יאמרו העולם שפיהק ומת יצא ידי לעו וקלקול ולכך גס לענין אצילות פטור שלא יצא להקל צערו ועוד דבלאו הכי יצא להקל צבצילות דק"ל (מ"ק דף ק"ח.) ה"ה הלכה כדברי המיקל בצבול וסמרו כמון כן צבמה דגורו צבמה אטו אדם דאי לא הא לא קיימא הא אי נמי אסור צבמה אפי' צבירה שלא יצא להסירה צבולה שיהא קרוב לפיהק ומת:

פסח וקדשים מאי איכא צמידי. ממשך תאזה לא פריך משום דנראה דמדלוריתא לא חייש רבי מאיר למיעוטא אלא מדכתיב ולהכי פריך הכי נמי שמחמיר שלא לאכול צטר כלל ואפילו מחמיר צטר צטר פסח וקדשים אין יכול להחמיר ומדקדק כי היכי דלר"מ יש חילוק מדכתיב בין אפרס ללא אפרס ה"ה לרבנן: **אין שאבדו לו גריו.** מעיקרא מלג מלג מלג שחטו בשוק דאיכא למימר צעליה שחטו והדר אמר דלפ"י אמר לשלוחו ומלגו השליח שהיא שחטה דהשתא של צרשות נשמטה אפ"ה חזקתו שחטה: **הב"י** גרסינן ע"ש אין חזקה שליח ב"ו. מפורש צ"ל בכל מערבין [ע"זוין ב:]: **אין שאבדו לו גריו.** ה"ה נגזרו דמשום דחשיד אגנבה לא חשיד אגנבה וזתוספתא קמיה צהדיא נגנבה לו מרגולת ומלגה כו': **ב"י** פליגי באשפה שבבית. הוא הדין דפליגי בשוק בלא חשפה כדמוכח באלו מילואות [ב"מ דף כד: ע] גבי ר' חנינא שמלג גדי שחוט בין טרפילי לציפורי: מלך

פסח. דלמ"ר רחמנא (שמות יב) ואכלו את הצמר ושלמים דלמ"ר רחמנא (שס טז) ואכלו אותם אשר כופר זהם מלמד שהכפרה תלויה אף בצבילה מאי איכא למימר אלא ודאי אכיל דקמין ארובא היבא דלא אפשר ואפי' הכי פליגי בקטן וקטנה משום דאפשר. לדין נמי היכי ילפינן מיניה אלא ודאי הלכה למשה מסיני (ב) הא דממיתין ארובא אפי' היבא דאפשר אי נמי אחרי רבים לעשות (שס טז) משמע בין רובא דלמיה קמן בין רובא דלמיה קמן דמאי שנא האי מהאי והא מלתא ממיתין ולא דקיקין כל י"ח טרפות. ונקוצת הריאה משום דשכיח צה ריעותא דקיקין והיבא דלמ"ר (לעיל דף ע.) נשחטה בחזקת היתר עומדת ואין מפרסמין הדבר: **אי ידוע דגמיר.** שמכיר צו שמלומד צהלכות שחטה: **ידוע דלא גמיר.** שמכיר צו שאין יודע הלכות שחטה: **פשיטא.** דראה מותר דלא חש שזה ולא דקס ולא ראה אסור שמא שזה חש: **דלא ידע אי גמיר אי לא גמיר.** ולא שמעינן דלא ממיתין אסתמא עד שיהא מכיר צו שידע: **ז' מומחין הן.** שאם לא היה מומחה לא היה שוחט: **רוב מצויין אצל שיטה.** כלומר רוב השוחטין: **אוה"ל.** בעל הצית: **ומלג טרום.** ולא ידע מי תרמו: **חוקה שניה עושה ומוחזקת.** כל השלוחין עושין שליחותן ומחזקין להו ככך מחאס שנתרצו צבליחותם: **ואם אין עושה שליחותו אפילו צהיטה נמי לא.** דשמא לא שלוחו שחט אלא אחר שאינו צקי צהלכות שחטה: **לכי תיכול עולה כורא דמלחא.** כשמתדוד לוי כור של מלח צבכר שאומר כו' וצדיחותא לכשתלג הוא: **אין חזקה כו'.** אלא ספק עושה ספק אינו עושה: **אי נמי שמע איניש וכו'.** אפילו שמע איש אחר: **סורס שלא מדעת אינה פרומה.** דשלימות דתרומה מגס אתם אמתרי (י) [ועיין דף כג:] אתם גס אתם) לצרות שלוחם ומינה מה אתם לדעתכם אף שלוחם לעתים: **דךך צבלות להשליח לאשפה:** מדקאמר רבי נראין דברי ר' יהודה בחשפה מכלל דפליגי רבי חנינא אפילו בחשפה ומדקאמר דברי ר' חנינא צבית מכלל דפליגי ר' יהודה אפילו צבית: **דכוני ענמא לא פליגי דשרי.** דרוב מצויין אצל שיטה מומחין הן: **הס.** דאסור. דכיון דהשליח שחט ולא נתגבלה צהמיטתה צהייה או צדרסה: **אין אדם עשוי להטיל נבלתו בחשפה שצבית.** משום דמסרח ואיכא ריח רע: **והא אמרנא דכוני ענמא וכו'.** ומאי נראין דברי פלוני ו"או דברי פלוני והלא שניהם שוין זה: **אלא פשיטא.** כחשפה קמיה היינו חשפה שצבית דפליגי זה ואשמעינן דכרבי יהודה כפירא ליה: **הא אמרנא נכוני ענמא שרי.** ומאי נראין דברי רבי חנינא דמשמע אכל דברי ר' יהודה אין נראין: **ר' יהודה נמי שרי זה:** אלא פשיטא. מאי צית בחשפה שצבית וזה פליגי ואשמעינן רבי דכרבי חנינא כפירא ליה: **קשיא דכרבי ארזי.** דכרבי נראו לו דברי רבי יהודה לאסר בחשפה שצבית וזכרנו כחשפה שצבית א"ס כן קשיא דכרבי: הכי

(א) נראה דל"ר וכו' תמא א"ר"י
ב"י אכיל מלג כפסח
וקדשים מתי וכו'. (ג) נראה
דל"ר אלא אמרין רוב מצויין
אכל שחטה מומחין כן כלומר
דאמרין וכו'.

(א) נראה דל"ר דלמ"ר א"ר"י